

Ми ще повернемося!

СПЕЦІАЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Ч. 15, березень 1957 р.

Ціна 20 пф.

„Коли ми діждемось Вашингтона з новим і праведним законом?

А діждемось таки колись!“

„А щоб збудить химерну волю, треба миром, громадою обух сталить, —
Та добре вигострить сокиру — та й заходиться вже будить!“

Палкий привіт четвертій Сесії Української Національної Ради —
речникові поневоленої України перед лицем усього вільного світу!

Іван БАГРЯНИЙ

„Отам то милостиві ми ненагодовану і голу
Застукали сердешну волю!“

Чи можна сказати краще про події в Угорщині, ніж оцінити б Шевченковими словами?!

Великий демократ і волюлюбчець дав таку оцінку найреволюційнішому в світі імперіалізму, що вона той імперіалізм переслідує й переслідуватиме на кожному його кроці, яким би він ряденцем не прикривався. І з цією оцінкою він ляже й в могилу.

Події в Угорщині є підтвердженням ганебної суті класового й садистичного старшобратнього імперіалізму, так здемаскованого Шевченком, вони ж є і яскравим актом здійснення його прощання про те, що той імперіалізм чекав в майбутньому.

Даремно сьогодні вожді імперії, ставши перед страшною перспективою повстання народів і перед осудом усього світу, намагаються морально обійти себе й ошляхотити хижу пашу свого імперіалізму, киваючи на якіхось там «фашистів», «реакціонерів», чужоземних «капіталістичних агентів» тощо. Ні, весь світ побачив і переконався, що проти червоної (а колись триколірової) реакції повстали не якісь там міттичні «фашисти» чи «агенти», а оті, мовляв Шевченко, «раби малі». Повстали ті, кого червона реакція найбільше боїться, шукавши і не знайшовши серед них оперття з цілою своєю, такою «солодкою», комуністичною доктриною. Повстали робітники, а найперше — молоде покоління робітництва, якраз оте, над яким колонізатори так старанно, так багато і так радикально працювали, виробляючи з них яничарів і ренегатів, малоросів і маломосквитян. Випробування московська рафінована й безпардонна брехня дала зовсім зворотні наслідки. Такі, власне, яких нормально й треба було сподіватися, і які розумніші люди завжди передбачали. Оті, що про них сказано:

«Не дасть вам пити, не дасть вам їсти, Не дасть коня вам охляп сити!»

Ані достославне «змить й катань», ні достославний «пряник і батіг», ні жадні партійні й комсомольські білети, виявляється, не можуть переробити людських душ, що люблять свою землю, свою історію, свій народ, що люблять свободу. Прометей вогонь волелюбства, виявляється, невідлучний і невідладний навіть найдикийшим північним самодурам і фельдфебелям, як і не підвладний ренегатам, люкакам «отчества чужого»; не підвладний багнетам царським, не підвладний танкам та кушетам «пролетарським».

Намагаючись удушити полум'я свободи, «оспівані» ще Шевченком окупанти пустили в рух увесь той арсенал знарядь насильства, яким вони послуговувалися протягом усієї своєї історії — батіг, куля, мотузка, брехня, ганьблення героїв, убивання матерів і дітей, засилання на Сибір, ламання кісток, підступ по відношенню до тих, що не здаються і зрада власних обіцянок по відношенню до тих, хто мав нещастя повірити в солодкий спів північної сирени... І в своїй випробуваній у віках і прославленій звірячий люті спадкоємці Ніколая-палкіна дійшли в Угорщині до того, що вхопили за горло тепер усіх поетів і письменників, совіть народу, саджаючи їх на лаву підсудних, щоби судити і потім розстріляти.

І мимоволі встає питання: що би було з Шевченком, коли б він жив не за Ніколая-палкіна, а тепер, за «демократичного» колективного керівництва, в добі «побудованого соціалізму»? Що було б з ним, коли б він жив у цій ося добі, коли так багато на його імені творчі тієї доби спекулюють, ставлять йому (Шевченкові) пам'ятники, кладуть перед його портретами й книги?

На це питання неможливо відповісти. Відповіла трагедія Угорщини.

Насамперед — по чийому боці був би цей великий гуманіст і волюлюбчець, цей безстрашний і полум'яний обличчя усякого насильства і сваволі? Очевидно не там, де стоять різні еренбурги і йо-

му подібні. А звідси ясно, яка ж доля спіткала би Шевченка в добу зворушливої «диктатури пролетаріату». Така сама, яка спіткала тисячі й тисячі української інтелігенції, українських письменників і мистців, українських учених, і нарешті мільйони «рабів малих», що не хотіли, або не вміли, улягати брутальній волі насильників і ідейних шахраїв.

Чи затріумфує остаточно кремлівська реакція на політичній народнової кров'ю просторах Угорщини? Чи удушить вона оту «ненагодовану і голу» застукану «сердешну волю»? Чи так таки й підуть на марне змагання «рабів малих» до свободи? Чи розіпнуть московські танки і втопчуть у землю безповоротно змагання людей до правди і свободи?

Якщо б Угорщина була відокремленою землею, без жадних зв'язків із світом, а найперше — якби угорські героїчні «раби малі» були відокремлені абсолютно неперехідними бар'єрами від усього «совєтського» концентраку, тоді може. А так з цієї боротьби встає примара якраз напроголою великим Шевченком перспективи для душтелів і розпінателів, до якої, перспективи, вони котяться невблаганно, до приходу отого дня, коли:

«РОЗКУЮТЬСЯ ЗАКОВАНІ ЛЮДИ!»

До того дня, коли —

...«Заговорить

І Дніпро і гори,

І потече сто ріками кров у синє море

Дітей ваших... і не буде

Кому помагати:

Одшурається брат брата

І дитини мати;

І дим хмарою заступить соме перед вами!»

Мені однаково, чи буду я жити в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде мене в снігу на чужині —
Однаковісенько мені!..

Та неоднаково мені, як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні її, окрадену, збудять...
Ох, неоднаково мені!

Т. ШЕВЧЕНКО

Любіться, брати мої,
Україну любіть
І за неї безталанну
Господа моліть.

Моліться Богові одному,
Моліться Правді на землі,
А більше на землі нікому.

Смійся, лютий враже,
Та не дуже,
Бо все гниє, —
Слава не поляже,

Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чий ми діти.

IV Сесія УНРади

16. березня починає свою працю IV Сесія Української Національної Ради, що є екзальтивом політичним представництвом на правах передпарламенту Української Народної Республіки. Початок Сесії збігається з великою історичною датою — сороковою річницею створення Української Центральної Ради (17. березня 1917), що відіграла величезну роль в українській визвольній боротьбі. Це ж Українська Центральна Рада волею цілого народу поклала підвалини нового державного буття України, це ж Центральна Рада своїм Універсалами проголосила відновлення Української незалежної Держави у формі Української Народної Республіки.

На Сесії члени Української Національної Ради, а з ними і представники української організованої громадськості зустрілися з ветеранами української визвольної боротьби — членами української Центральної Ради, що стояли на чільних постах Української Революції, що брали безпосередню участь у творенні великих державних актів 1917—1919 років. Члени Української Центральної Ради прибули з різних європейських країн, щоб узяти участь у працях IV Сесії УНРади, щоб засвідчити непорушну єдність і нерозривну тугість української визвольної боротьби.

Вістки, що доходять до нас з окупованих теренів України, стверджують, що наростає спротив, що його чинить наш народ колоніальній політиці московського окупанта. Той спротив провадить не якась там сектантська — націоналістична група, як то намагається запевнити кремлівська пропаганда, той спротив провадить увесь український народ поруч з іншими народами, поневоленими московською імперією. Знищення над людською гідністю, знищення над національними почуттями так само нестерпний визиск окремої людини, як і цілих народів у так званій «країні по-

будованого соціалізму» досягли ступеня, коли люди починають втрачати почуття страху перед беззаставним терором. Це розуміє й ураховує окупаційна влада і через те не наважується застосовувати терор у його сталінських формах і масштабах.

Вирази ознаки того спротиву можна спостерігати щодня в усіх ділянках громадсько-політичного життя нашого народу, в зовнішніх проявах його духовного життя, хоч би як не намагалась окупаційна влада здолати той спротив великими способами застрашування, хоч би як не намагалась відновити втрачений вплив на широкі народні маси й підсовєтську молоддь зокрема. Прояви того спротиву можна вичити з багатьох коротких повідомлень з місць, їх легко уловити з того, що говориться на різних з'їздах, конференціях та зборах. Найвищий спротив, що непокоїть кремлівських можновладців, яскраво видно з матеріалів останнього пленуму українських письменників у Києві, їх відчувалося на зборах академічної молоді Києва, Харкова, Львова, в працях українських науковців тощо.

Накреслюючи далі заходи в своїй визвольній боротьбі, розв'язуючи практичні питання української визвольної політики, IV Сесія Української Національної Ради, безперечно, врахує ті зрушення, що відбулися на різних землях, ті осиги, що їх добув український народ своєю невтомною боротьбою. Віримо, що, наслідуючи одвічні демократичні традиції українського народу, Українська Національна Рада знайде в собі сили належно розв'язати чергові питання української визвольної політики, знайде в собі силу подолати ті тактичні розходження, що, часом, виникають у діяльності серед окремих її політичних складників у процесі практичної діяльності.

Побажано ж успіху і витривалості учасникам IV Сесії!

Л. БОЙЧЕНКО

Демаскуймо ворога!

«З журбою радість обнялась», — так можна словами поета характеризувати совєтський радіовислання «Ватківщина кличе». Журби, правда, наші рідні дома мають «небагато»: тільки за нашу долю журяться, і ця журба кладе «зайві» передчасні зморшки на їхні обличчя. Дехто з наших батьків з журби за нами, емігрантами, навіть умирає...

«А ви десь все блукаєте по світу, І цастя там шукаєте дарма, Втрачаєте вогонь молодості, Ні вітхи, ні розради, ні привіту Стареньким матерям від вас нема...» Отак «прочулено» говорять до нас радіо з Києва, з батьківщини (пересилання з 1. березня ц. р.). Але батьківщина наша не має імені (в цілій передачі ні разу не вжито слово «Україна»), а «рідні» наші говорять так:

Мати: «Дорогий синочок Шура! Я взнала, що ти живий через Комітет повернення на ріднину (?). Вони мені дали твій адрес, я посилаю писмо тобі, по вернулося обратно... Тепер всі возвращаються, і вертайся і ти, успокой мое сердце.»

Племінниця: «Дорогий дядя Шура! Ви мене, мабуть, погано (?) поминаєте... Тоді, як ви їхали, було мені 8 років, а тепер... я закінчила технікум...»

І далі з уст цієї освіченої дівчини чуємо такі мовні перлини: «тоже», «постройте», «постройте» і т. д.

Кажемо, тільки й журби мають наші рідні, що долею нашою турбуються. А інакше їм живеться дуже добре: мають власні будинки, добротні меблі, дорогі килими, авто, телевізори... Якби ще згадали електричні холодильники, ми могли б подумати, що не з Полтави, а з Філадельфії говорять до нас наші рідні.

Та справа не в цих невдахах совєтських фальшивках. Поруч з ними ведеться наступ на нашу еміграцію й іншими засобами, зокрема провокацією, шпирейми чуток, що те чи те українське політичне середовище є совєтофільське (!).

Ведеться, наприклад, і шептання пропаганди, підступно використовуються (через інспірацію, а може й через пряме подання «матеріалів» совєтськими агентами) сторінки еміграційної української преси для ширення баламутства, утворювання (до речі, одно з найбільших еміграційних угруповань) є совєтофільським, більшовицьким, ба навіть, агентурним середовищем. А середовище це не тільки виразно анти-більшовицьке, але в поборенні більшовизму зробило чи не найбільше.

А коли більшовизм не щастить використати українську еміграційну пресу для ширення їхніх, більшовицьких, провокацій і фальшивок, тоді вони розсилають анонімні листи, підбюлюючи під певні українські середовища, і таким чином намагаються хаотизувати життя нашої еміграції та посилити взаємне, міжгрупове недовір'я.

Нам довелося, наприклад, читати анонімного листа, надісланого з Дюссельдорфу, в якому твердиться, що українська еміграція — це «банди» (Закінчення на 4-й сторінці)

В боротьбі українського народу за свободу і незалежність
Українська Національна Рада — авангард усього визвольного
протикомуністичного фронту!

Ех, і достатки ж!

„Світе тихий, краю милий, моя Україно!
За що тебе сплюндровано, за що, мамо, гинеш?“

Він обрав свободу
(Закінчення з 2-ї сторінки)

Лисмар, з дочкою Вірою Арсенівною та онуком Миколою, Хата в них — мов у Шевченка — кріпака. «В тій хаті мучився я колись, мої там сльози пролились, найперші сльози...» Єдину коро-
вбу забрали большевики — за «недоїм-ки», так колись здирали пани — «остатню святину з двори за подуш-
не». Під час голоду 1946—1947 років на Україні Агафія Мисятівна Лисмар мало що не померла з голоду. (Як мені писали мої друзі по технікумі, померла вона 1954 року — ще порівняно моло-
дою.) Мов колись панські ланові, так тепер й дочку Віру Арсенівну виганя-
ють на бурки колгоспні бригадири. А син Віри Арсенівни — Микола не мав у чому ходити до школи. Згодом він з грудом учився в тому самому Сільсько-
господарському технікумі, що й я. Так большевицькі кріпосники шанують ро-
дичів найбільшого поета України. Так вони «соцдєливали» весь український
народ! Тому я обрав свободу. Але я не
думаю добра, як сказав Шевченко,
у чужому раї. Разом з понадміліоно-
вою українською еміграцією у вільному
віті, я хочу боротися за краще май-
бутнє свого народу.

Розуміється, в проголошених у лютому на сесії Верховного Совету цифр со-
ветського державного бюджету на 1957
рік абсолютно не вично. Скільки міль-
ярдів коштує народним Советському Со-
юзу в 1957 році ця імперіялістична по-
літика. Все тут зазначено в підста-
сові. Підвищення державного бюджету
на 1957 рік до 803,8 мільярдів рублів,
тобто на 43 мільярди більше, ніж у по-
передньому 1956 році, і одночасне зни-
ження планових цифр виробництва пе-
ресічно на 8—15 відсотків свідчать, що

ТЯГАР ОЗБРОЄННЯ

Коли б ми врахували всі ці позиції й давали до Федерального бюджету, то тоді видатки на військові справи в США становили б не більше 10—12% загальної суми.

«Свою Україну любіть, любіть її во время люте, В останню тяжкую минуту за неї Господа моліть.»

В. САВЧУК

Проблема анонімів в СССР

Напочатку — маленька подорож в минуле:

В 1933 році в Білоцерківському сільсько-господарському інституті трапився цікавий подія. Студенти цієї факультету і курсів було призначено писати диктанти. Офіційно це пояснювалося тим, що, мовляв, треба перевірити «грамотність». Пояснення треба видавати правдоподібні, бо в ті часи тоді проводилися саме кампанії засудження студентської неписьменності. Диктант видавався лише те, що казання велася, основна, проти неписьменності в російській мові і літературі, а студенти у Білій Церкві призначено було писати диктант в мові українській. Диктант це видавався найбільше току, що серед предметів, що по них треба було складати іспити при вступі до інституту не було ані української мови, ані української літератури. Але диктант треба було писати по-українськи. В чому ж річ? Між студентами ходило багато різних здогадок, але всі вони були неречивими.

Диктант написали. Звітні здали. Почали очікувати вислідів. Незабаром з'явилися «виследи». Заарештовано 7 студентів. Після цього з'ясувалося, що призначені перевіряти українсько-мовної грамотності студентів. На партійно-комсомольських зборах факультету і курсів з'ясувалося, що з поштових штампам «Біла Церква» до ЦК КП(б)У і до Київського газет поступало багато анонімних, антипартійних листів, в яких критикувалися різні партійні в сільсько-господарській політиці. Листи писалися від руки доброго українського мовця. На цих партійно-комсомольських зборах студентам доводилося, що всі листи писалися заарештованими студентами.

Студенти призначені були засуджувати на цих зборах своїх товаришів, «домогатися суворого їх покарання» і винести рішення про «посилення дисципліни». На цих зборах ніхто не питав партійно-комсомольських керівників про методи викриття «ворогів народу» в студентських лавах Білоцерківського сільсько-господарського інституту. Всім була зрозуміла ця «техніка». Диктант викрив аноніми. Звіряли руту анонімних листів з кожним студентським диктантом енкаведівські графологи.

Цей відступ у минуле ми призначили еротики для того, щоб нашому шановному читачеві були більше зрозумілими ті турботи, що їх має тепер совєтський уряд з дуже поширеними анонімною протестами, листами, віршами, байками, сатирами і навіть карикатурами, що їх надсилають тепер до редакцій газет, журналів, до партійних керівників тисячі підсовєтських громадян. Надсилають і, головне, уміють так ховатися, що їх уже ніяким енкаведівським графологам відшукати не вдається.

Юрій ТАРКОВИЧ

Куди йде багатство України?

Існує стара українська приповідка: «Горбатого і могила не виправить». Такою приповідкою українці означували тих, яким важкувато, а то і не можливо було стати на нормальний людський шлях. Це відноситься до «яничів», злодіїв, хронічних брехунів або різного роду злощастів та, взагалі, звичайних людей. І яка нещаслива ця українська приповідка, і як влучно можна її застосувати до більшовицької пропаганди. І то до щоденної пропаганди, до пропаганди, що вальтує український і інші народи не день-два, але роками, десятиліттями. Бо справді, ті, що іноді слухають радіо Київ чи радіо «Комітет» за розгортанням на радіо нічого іншого не можуть сказати, як «Ох, і бреше», бреше беззастовно, безперечно, постійно. Та до того ще й свідомо перекручує, фальсифікує факти, прокручує брехню під всякими видами. А зловити в брешні і фальсифікатах більшовицьку пропаганду дуже легко, бо вона бреше, просто сказати, так іноді дуже примітивно.

Ось візьмемо передачу Київського радіо з 24 лютого, запис яких передавала і радіостанція генерала НКВД-МВД Михайлова. Там говориться, що яка то щаслива Україна й усе її населення вже хоча б з тої простої причини, що завдяки мудрій компартії Україна дала минулого року біля 138 мільйонів тонн вугілля. А це має бути в 2,5 рази більше, як дала вугілля Франція, мало не в 5 разів більше як Бельгія і аж 14 разів більше як Канада.

Перш за все, ці статистичні дані неправдиві, і ми могли б навести справжні дані і довести, що більшовицька пропаганда й у цьому випадку така бреше.

Але припустимо на хвилину, що більшовицька пропаганда випадково сказала правду і що справді виробуток вугілля на Україні так незвичайно зріс, як хвалиться Київське чи східно-берлінське радіо. Якщо так, то тоді на Україні повинно бути досить палива і

анонімова техніка настільки удосконалилася, що все антисовєтське, написане до редакцій газет чи журналів, там не друкується, акимо чудом розповсюджується по всьому Совєтському Союзу і стає відомим майже всьому підсовєтському громадянству.

З такими масовим проявом анонімової дописів боротьби «білоцерківською методом диктантів» стає неможливим. Але влада бачить і розуміє всю небезпеку цієї зливи анонімних відповідей, байок, сатири і колючих запитів до уряду й партії. Владо примушена боротися з цим проявом антиурядової діяльності широкими опозиціями. Але як боротися? Як відкрити аноніми, коли їх тисячі, і всі вони пишуть не від руки, а друкується на машинках до писання? На машинках одні совєтської маркі, одного стандартного шрифту. Отже, влада нічого не лишається, крім одного: робити все, щоб компрометувати авторів анонімних листів до редакцій. Виводити цих авторів «боягузками», які, мовляв, бояться одверто писати, критикувати. Це, як тече в московській «Літературній газеті» Біль-Белоцерковський, Молчалин («Горе від розуму», Грібослов) типові обивателі, які живуть лише особистими інтересами, але обивателі войовничі, агресивні. Ці обивателі ведуть за свої ідеали приховану, але жорстоку «холодну війну».

Біль-Белоцерковський обурено закликає цих «обивателів» аноніми не ховатися, а вийти наверх і писати свої дописи від власного імені. Він закликає, щоб аноніми кинули «боягузство, егоїзм, обломовщину, щоб знайшли в собі почуття громадського обов'язку» і говорили про все одверто і прямо. Але ще на початку своєї статті «Громадянським бути мусиш», що надрукована 19 лютого в «Літературній газеті», Біль-Белоцерковський наводить слова з листа одного аноніма, який, ніби знаючи наперед усе, що буде писати Біль-Белоцерковський, писав: «Старі і вічно нові теми про мужність. Заклики до громадянських обов'язків. О, донкіхоти! Зрозумійте нарешті: страх перед розправою сильніший ваших закликів».

Отже анонім знає з досвіду тисяч, що хотіли бути колись мужніми, як розправляється влада з ними, хто хоче виконувати свої «громадянські обов'язки». Отже анонім з підпілля на совєтську поверхню виходити не хоче. Він з досвіду тисяч замучених знає, що таке совєтська офіційна «свобода», «демократія», «критика і самокритика».

Він ховається, але борється з совєтською дійсністю і має більше певності, що його доля білоцерківських студентів омине. Теперішній підсовєтський анонім змужнів і, як ми вже говорили, сама техніка у нього тепер досконалиша. Але що найголовніше так те, що завдяки цій «техніці» теперішні ано-

німи писанні мають, коли можна так сказати, дуже широке розповсюдження, а ідеї, головної зміни, мають неабияку підтримку серед населення.

Анонімні писання утворили для совєтського уряду цілу проблему — і проблему, як пише той самий Біль-Белоцерковський, дуже поважну. З анонімними писаннями треба боротися, бо: «Ні, не спокійного життя хоче цей войовничий анонім, — пише Біль-Белоцерковський. — Він знає куди ціле, якого небезпечною тривожною затруєні його стріли. Він з належною активністю прагне впливати на психіку наших людей, викликати пасивність у народі».

Звичайно, неважко зрозуміти, що, коли в цій тираді Біль-Белоцерковський боїться, шибто, «пасивності народу», то насправді він, як представник влади, боїться активності народу. Аноніми закликають народ до активності. Комуністична верхівка робила все для того, щоб зробити народ пасивним виконавцем партійної волі. А в проявах навіть анонімних домгань партія й уряд починають вбачати пробудження народної активності. «Вони», — пише Біль-Белоцерковський, — протиставлять народові — народну владу». Ось у чому загроза.

Аноніми народ домагається народної влади. Народовладдя, демократія. А значить ці домгання вже дуже гострі й розповсюджені, коли їх уже не можна промовчувати. Ні, як видно, справа не лише в анонімах, а в чомусь значно більшому. Уряд і партія розуміють, що голос анонімів — голос народу. А тому й оголошення боротьби з анонімами — це оголошення боротьби з народом. Але за теперішніх умов цієї боротьби партія й уряд напевне уже не витримають.

Москва повідомляє:

«Відбудова Будапешту закінчується!»

Ріжні сторони медалі

Один бік медалі — постійне галасування совєтської преси про прекрасні побутові умови, котріся забезпечено молоді, «добровільно» працюючи на цілених землях. Другий бік — справжній стан речей, який не постійно, а випадком, іноді навіслюється на сторінках цієї ж преси. Такий випадок і мав місце нещодавно: опубліковано звіт про засідання 6-го пленуму ЦК ЛКСМУ. Серед багатьох питань, які обговорено на пленумі, було й питання матеріального забезпечення працюючої на цілених землях молоді, питання побутових умов, у яких опинилася молодь в Сибірі, Казахстані та Алтаї. Головним доповідачем на цю тему виступив секретар ЦК ЛКСМУ України Дрозденко. Його виступ може бути показовим і зводиться намісць галасування офіційної щоденної пропаганди.

Дрозденко обурювався тим, що молодь перебувала жадливим морозом цієї зими в фанерних будках, що людям доводилося «впровадити тижнів не бачити київської води», що «незабезпечені елементарними житловими умовами молоді люди згубили інтерес до праці... тому виникло не було виконано плану ремонту сільсько-господарського реманенту... Часто люди виходили на працю до майстерень тільки для того, щоб погрітися... а щоб погрітися, було спа-

лено велику кількість гасу, олії — пального для машин, яке так тяжко транспортувати на цілину...»

Далі Дрозденко сказав, що обласні комітети ЛКСМУ на Україні були закладі сотнями листів з цілини, в яких молодь висловлювала своє розчарування і просила допомоги. Молодь, яку ми згадували похитати на цілину, — сказав Дрозденко, — закінчила ним недотримання слова. «Обкоми всі ті листи переслали нам до ЦК. Частину листів я можу показати тут присутнім!» — сказав секретар ЦК ЛКСМУ.

Найрешетливим чином Дрозденко підтримав перший секретар ЦК ЛКСМУ Білорусі Аксьонов. Він також сказав, що білоруські комсомольці отримали на цілених землях в таких самих умовах як і українські.

Перший секретар ЦК ВЛКСМ Шелєпін у своєму слові визнав справедливість закидів, зроблених Дрозденком і Аксьоновим.

Виступи Дрозденка й Аксьонова на пленумах ЦК комсомолу кинули жмуток світла на справжній стан речей на цілині: молодь підступним способом і примусом вислала з різних місць і вона не хоче працювати. Більше того, молодь наважилася відкрито виступати проти обкомів і ЦК з обвинуваченням у брехні! Це — найголовніше.

І. СТУПКО

Демаскуймо ворога

(Закінчення з 1-ї сторінки)

райська еміграція повинна боротися проти консолідації української еміграції навколо Української Національної Ради і Державного Центру УНР, бо Державний Центр УНР зсередини опанований більшовицькою агентурою, а тому, мовляв, тільки більшовикам вийде, щоб еміграція об'єдналася, навколо УНРади. Лист написаний в дусі вихвалювання бандерівців і майже стилем бандерівської преси. Незорієнтований читач може авторство цього анонімного листа приписати бандерівцям. А тим часом — це більшовицька провокація: ви її легко пізнаєте при уважнішому читанні цього листа.

Зрештою, самі більшовики пізніше подбали про те, щоб очистити добре ім'я Української Національної Ради від закиду, що вона опанована зсередини більшовицькою агентурою, бо пощо їм потрібно було б вломлюватися у бюро УНРади і шукати та пробувати викрадати там якісь документи, коли вони ці документи могли б дістати у відсіках від своїх агентів?

Але, в усякім разі, нам слід добре пам'ятати, що більшовики не хотять

допустити до консолідації нашої еміграції, і спеціально бояться, щоб ця консолідація не подала на базі Державного Центру УНР.

Як бачимо, київське радіо фальшує листи і звернення «матерів», «батьків» та інших «родичів», а комітетчики Михайлова — фактично агенти МВД — розсилають тут різні листи, підробляючи їх під «бандерівські» чи навіть підписуючи їх відомими іменами українських діячів.

Ми — українські політичні емігранти — борець за свободу і незалежність нашої Батьківщини — України з відкритим чолом. Більшовики ж борються з нами тільки виключно шляхом провокацій і фальсифікацій.

І це зрозуміло чому: ми маємо високогуманну ідею, більшовицька ж ідея скраховувала, а тому їм тільки й залишилося або вживати грубу силу своїх танків (там, де вони панують), або провокації там, де їхні танки не можуть бути вжиті.

Та грубою силою довго їм при владі не втриматися. Ось чому ми певні, що — ми ще повернемося!

Про створення інтернаціональної комісії для боротьби із злочинами проти людини і народів

Увагу української політичної еміграції та інших еміграцій у країнах Західної Європи й за океаном привокє нині доля листа ура-

їнських політичних в'язнів, які зуміли прислати його — написаного на шматку тканини — у вільний світ. Про цей лист, уже поінформовано відомі політичні кола світу, з ним ознайомилося багато політичних та державних діячів. Лист українських політичних в'язнів обвинувачує антинародного совєтського уряду — що робить свою справу і приваглює про нього ми ще писатимемо.

Тим часом у провінційних колах Франції, в її різних партіях та в самому уряді, пазиро питання про створення при Об'єднаних Націях спеціальної інтернаціональної комісії, яка займалася б виключно вивченням справ, що стосуються злочинів, вчинених будь-якими урядами проти людей чи й проти окремих народів.

Усі політичні французькі партії (за винятком комуністів, що дуже характерно!) одностайно звернулися до уряду з проханням поставити в Об'єднаних Націях питання про негайну організацію інтернаціональної комісії для боротьби з злочинами проти людини та народу чи народів.

З цього приводу паризький щоденник «Ле Монд» з 19 лютого у статті «Перший крок» писав:

«П. Казьє від імені французького уряду заявив, що уряд швидко схвалює рішення і вважатиме питання партій країн та найбільшачими діями займатися підготуванням документів для передавання в Об'єднані Нації відповідної пропозиції».

Коли буде створено таку інтернаціональну комісію при Об'єднаних Націях, українська та інші політичні еміграції матимуть ще більшу можливість звертати увагу вільного світу на те невірноправство, наповнене й соціальне пригноблення та на злочини, що чинилися й чиняться в Україні антинародною владою.

Л. НЕСТОР

ОГОЛОШЕННЯ

Редакція «Ми ще повернемося!» звертається до всіх своїх читачів з проханням надіслати їй адреси тих осіб (у порозумінні з ними), які бажали б одержувати цей спеціальний бюлетень. На ці адреси ми висилатимемо кожне наступне число.

Редакція «Ми ще повернемося!»

Ми ще повернемося!
РЕДАГУЄ КОЛІВІЯ
Адреса редакції й адміністрації:
München 50, Postschließfach 89, Germany